

И страни. На прага се яви Асен.

Той бързо изгледа всички с острия си поглед и се отправи към престола. Пратениците се поклониха дълбоко.

- На българския цар се целува обувката като на василевс,
- каза бавно Иваница.

Ромеите целунаха багрената коприна и сърмените сандали, с които беше обут крака на Асена и му подадоха тънък пергаментов свитък.

Със строго свити устни и навъсено чело, царят леко докосна уста до златния печат, разчупи го и прочете на висок глас условията на Алексея.

Василевсът искаше да сключи траен мир с българите и им отстъпваше Анхиало, ²Дианиград и Верея.

Боларите се спогледаха удивени. Дълъг шъпот се разнесе из стаята. ³Свен това Алексей обещаваще богати дарове и приятелски връзки между двата двора.

Верейското проницателство ще бъде за мене - си помисли Иванко и върху едрите му алени устни се плъзна радостна усмивка. Собствено тази мисъл премина през главата на половината от присъстващите - кой не бе мечтал за ³Златната Загорска равнина...

Асен сви пергаментът, помълча малко и каза:

^{се сплъща не}
- Аз не мога да ~~приема~~ тия условия.

Десетки смаяни и възмутени погледи се впиха в него.

Безумен ли беше Асен да отхвърля тези изгодни ^{предложения?} ~~условия~~

Ами после? Венгрите чакаха при Бъдин. А ромейските пълчища още не се бяха разпръснали. Безумен ли беше?

- Ето моите условия. Първо, да ми е признае царското достоинство, а на архиепископ Василий да се даде патриаршески сан. Второ - да ми се плаща годишен данък, както през Симеоново